

ГИМНАЗИЈА СЛАЗ

БРОЈ 7

МАЈ 1998.

ВРЕМЕ ЗА СМРТ

Икју, учитељ зана, беше врло паметан још као дечак. Његов учитељ је имао једну скупоцену шољицу за чај, која беше редак антиквитет. Догоди се да Икју случајно разбије ову шољицу и силно се збуни. Чувши кораке свог учитеља, он сакри комаде шољице иза својих леђа. Када се учитељ појави, Икју га упита: "Зашто људи морају да умру?"

"То је природно", објасни му учитељ. "Све мора да умре и све има свој век."

Икју, показујући сломљену шољицу, додаде: "Било је време за твоју шољицу да умре."

ОТВОРИ СВОЈУ СОПСТВЕНУ РИЗНИЦУ

Даиђу у Кини посети учитеља Басоа. Басо га упита: "Шта тражиш?"

"Просветљење", одговори Даиђу.

"Имаш своју сопствену ризницу. Зашто тражиш ван ње?, запита Басо."

Даиђу упита: "Где је моја ризница?"

Басо одговори: "То што тражиш је твоја ризница."

Даиђу је био просветљен! После тога, увек је пожуривао своје пријатеље: "Отворите своје сопствене ризнице и употребите то благо."

ГЛАС СРЕЋЕ

После Бенкеијеве смрти, један слепи човек, који је живео у близини учитељевог храма, рече пријатељу: "Пошто сам слеп, не могу да видим човеково лице, па морам да му оцењујем карактер по звуку његовог гласа. Обично, када чујем некога да другоме честита ма његовој срећи или успеху, чујем и скривени тон зависти. Када се изјављује саучешће због несреће другог, чујем радост и задовољство, као да је оном што саучествује заиста драго што је нешто добити остало у његовом сопственом свету."

Судећи по ономе колико ја знам, Банкеијев глас је увек био искрен. Кад год је изазивао срећу, нисам чуо ништа осим среће, и кад год је исказивао тугу, туга је била све што сам чуо."

ИСТИНСКА СРЕЋА

Један богаташ замоли Сенгаи да напише нешто за трајну срећу његове породице, а што би могло да се преноси као драгоценост из генерације у генерацију.

Сенгаи узео велики комад папира и написа: "Отац умире, син умире, унук умире!"

Богаташ се разљути. "Замолио сам те да напишеш нешто за срећу моје породице! Зашто се овако шалиш?"

"Нисам имао намеру да се шалим", објасни Сенгаи. "Када би пре тебе твој син умро, то би те врло ојадило. Када би твој унук нестао пре твог сина, обијци би вам препукло срце. Ако твоја породица, генерацију за генерацијом, умире редом који сам ја означио, то ће бити природан људски ток. Ја то зовем истинском срећом."

ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ГИМНАЗИЈЕ НИКШИЋ

ИЗДАВАЧ
ЈУ ГИМНАЗИЈА

ДИРЕКТОР
НОВО СТАНИШИЋ

ГЛАВНИ
И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК
ВЕСНА РАОНИЋ
СИМУНОВИЋ

РЕДАКЦИЈА
ВЛАДЕНКА КОВАЧЕВИЋ
ВЕСНА ТОДОРОВИЋ
ВЕСНА ПЕЈОВИЋ
ЖЕЉКА ПЈЕШИВАЦ
БОЈАНА ТОДОРОВИЋ
МАРИЈА МИЛОВИЋ
АНА БАБОВИЋ

ЛИКОВНИ ПРИЛОЗИ
ИЛИЈА НИКЧЕВИЋ
ЛЕОНИДА ШУЂУР
НАТАША МАРОЈЕВИЋ

КОМПЈУТЕРСКА ОБРАДА
ПРИМ - РТВ НИКШИЋ

ШТАМПА
"ПОБЈЕДА" - ПОДГОРИЦА

Љубављу, љепошом, доброшом и њамећу младосћојей њобјећује. Исцраћамо још једну генерацију маишураниша. Лијепо је то, можда мало и њужно. Пожелимо им њуно доброг, а њолетарцима широм ошворимо враиша школе и срца.

мај 1998.

Ујичну ће из наше школе са дипломом зрелости изаћи још једна генерација матураната, генерација 97/98.

Какве циљске носе ученици и са каквим надама улазе у следеће изазове и које им још поручке и савјетне циљичиј директор и професори обе школе чинијаће у следећим редовима.

Директор Ново Станишић:

Генерација је једна од бољих; генерација која поседује велике интелектуалне способности, али их можда довољно не користи. Ви израстате у људе у правом смислу те ријечи, академске грађане који ће, вјерујем, моћи да се снају у свим ситуацијама и да воде разговоре компетентно о свим проблемима који се односе на образовање, културу, науку, технику, умјетност, јер сте стекли, надам се, доста широко образовање у овој школи током четири године. Ми смо задовољни, без обзира на неке мање проблеме или пропусте који су карактеристични за тај узраст. Поносни смо што смо имали једну такву генерацију. Будућим генерацијама поручујем управо да слиједите ваш примјер и примјер генерација које су изашле из ове школе, да систематски раде, да прихватају само оно што је добро у друштву и оно што води напријед; односно да се боре за прогрес у свим областима живота и рада, да стално развијају пут породице и школе и да га слиједите и ако то чине сигурно неће погријешити. Тешко је вријеме, али перспектива ипак постоји, мотиви такође, надам се да нијесу изгубљени, а то ви и показујете. Желим вашој генерацији много среће у будућем животу и раду који неће бити лак, али упорност, воља, храброст и истрајност савлађује све препреке и долази се до жељеног циља.

склоностима за науку, посебно физику. Ви сте изградили стваралачку личност. Пуни сте амбицији и ведрога духа. Вјерујем у ваше знање и зрелост. Убијеђена сам да међу вама има Ајштајна, Њутна, Тесла и Миланковића, јер бројни су они који сами траже извора знања и ван школских програма.

Нијесу вам потребне сугестије за избор будућег позива. Може вам се само указати на предности једних, а недостатке других. Желим да сви успјешно завршите четврти разреда, положите матурски испит и упишете факултет по жељи.

Проф. Душанка Лаушевић:

Заборавете оно што је тешко заборавити. Сјетите се оног што ће вам након дугог времена изгледати лијепо иако вам је сада било предмет осуде.

Проф. Милован Вуковић:

Сумњао сам у зрелост ове генерације матураната, али су ме пријатно изненадили на матурској екскурзији. Уз мало више учења неће имати проблема ни на факултетима. Волио бих да упишу перспективне факултете.

Проф. Зорица Вујичић:

Мислим да је ово једна од изузетних генерација и по понашању и по интелигенцији. Поседују изузетно поштовање према свим предметним наставницима. Већина њих је добро радила током читаве четири године, мада се у последње вријеме осјећа извесна zasiћеност школом и учењем, и замор. И они који нијесу довољно радили поседују изузетан потенцијал и ја се надам да ће га умјети искористити на најбољи начин. Нијесам имала никаквих проблема са њима и договорали смо се и радили заиста добро. Не вјерујем да ћу моћи успоставити такав контакт

Проф. Дара Црвеница:

Са овом генерацијом матураната природно-математичког смјера радим већ годину дана. Много генерација сам извела до сада и сматрам да је ова по зрелости и самосталности, по понашању у школи и ван ње, по изграђеним радним навикама најбоља. Велики је број ученика о којима се може говорити само у суперлативу, ученика широког спектра интересовања оних са израженим

са новом генерацијом. Заиста ми је драго што сам провела четири године у дружењу са њима и желим им све најбоље у будућем животу.

Проф. Тодоровић:

Захваљујем се матурантима на директном и уљудном односу. Научио сам подоста и од ове генерације, али морам истаћи госпођицу Ану Бабовић која нам је веома често подарила моменте духовног освјежења. Желим будућим студентима да се изграђују као личност: слободно, аутономно и дружевно. Срећа је у другом, што се више дајемо више нас има. Захваљујем се одјељењу IV₅ чији сам разредни старјешина био двије године. За које нијесу направили ни најмањи испад а можда су требали.

Проф. Зорица Котри:

Одлази још једна генерација. Не волим расанке нити велике ријечи на крају. Млади сте, лијепо, будите и мудри па не дозволите да нестане шарени свијет дјетињства. Гајите га у себи као највећу драгоценост. Читajte "Малог принца" и запамтите - Човјек само срцем добро види.

Иван Шљукић IV₄:

Како сам до сада био сјајан ђак за кључих да је штета да не упишем неки добар факултет. Зашто би пропао овако велики таленат. Због тога сам одлучио да упишем стоматолошку факултет, а надам се да ће из ове генерације, за коју сматрам да је најбоља у историји ROCK & ROL-а изаћи много доктора, правника, економиста.

Љиљана Килибарда, IV₆:

Одлучила сам да упишем Медицински факултет у Београду. То је била и остала моја вјечна жеља, па сматрам да што се тиче уписа има одређене предиспозиције. У сваком случају потрудићу се да се максимално спремам. То и неће бити толико

тешко, јер знање које сам стекла у нашој Гимназији на завидном је нивоу. Уосталом, о томе може посвједочити и просјек успјеха читаве генерације која је заиста добра.

Јована:

Још нијесам дефинитивно одлучила, али планирам да упишем Политичке науке, пошто имам већи афинитет према друштвеним наукама. Пошто је сада актуелна прича о реформи школства ја из угла ученика предлажем да би један од корака требао да буде акцентирање друштвених наука на друштвено језичком смјеру док би природне науке биле у њиховом засјенку. Примјетила бих да професори неријетко "пишу" оцјене према "имену и презимену" што не би требало да пређе у праксу ако желимо да одржимо ниво елитне школе.

Перовић Никола Санчо:

Одлучио сам да се спонтано настави моја будућност, која ће сигурно бити блистава, Ипак, могуће је да ћу уписати Факултет драмских умјетности и једног дана ћете, гледајући мене на ТВ схватити да је Гимназија животна раскрсница.

Данило Божовић:

Након завршене Гимназије, одлучио сам да као и други ученици ове школе упишем факултет, јер без тога нема будућности. Мој избор је Стоматолошки факултет, а надам се да ће из ове генерације, за коју сматрам да је најбоља у историји ROCK & ROL-а изаћи много доктора, правника, економиста.

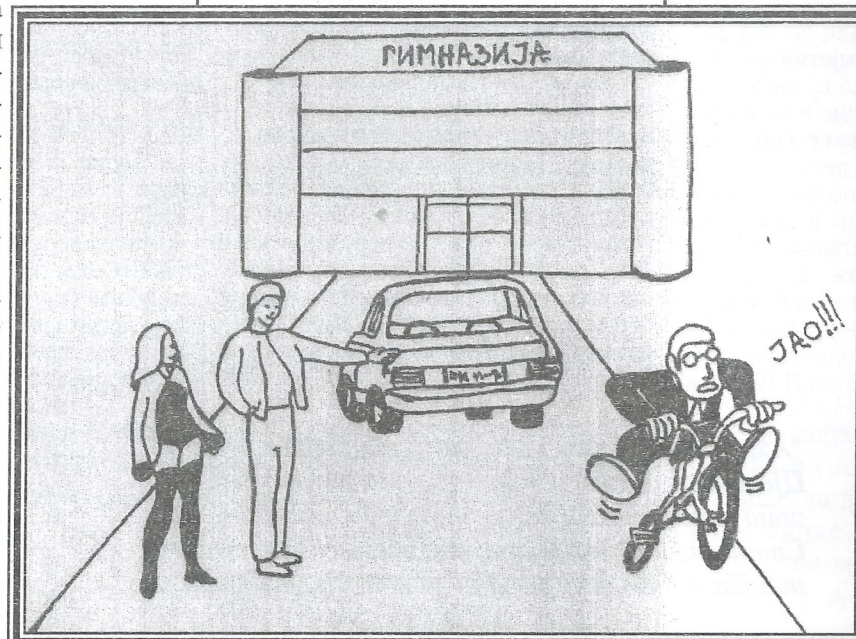
Игор Лековић:

Прам да упишем Медицински факултет у Подгорици. Надам се да ће ми знање стечено у овој школи помоћи да успијем и остварим своју жељу.

Марина Милатовић:

Свако од матураната уписаће факултет за који сматра да ће му пружити најбоље могућности да се искаже и оствари на професионалном плану. Планирам да упишем Правни факултет у Подгорици који ће ми уз усавршавање страних језика, пружити добру перспективу. Иначе сматрам се способном за ову професију, а препоручујем свакоме да упише оно што воли и зашта код њега постоје предиспозиције, јер је могуће успјешно радити само ствари које ти причњавају задовољство.

Мишко Јововић:

Марија Б. Миловић, IV₈:

Једно дуго размишљање о избору моје професије коначно је постало извјесност. Одлучила сам да упишем ПМФ - Одсек за биологију, а касније бих се уже определијелила за микробиологију. На избор моје професије није нико имао непосредни утицај и одлуку сам донијела самостално. Драго ми је што са задовољством могу рећи да сам била ђак елитне никшићке Гимназије, а уједно ми је то и подстрек за моје будуће школовање.

П.С. Као што рече Досијејевски: "Гошћов сам да народу увијек признам њамеј". Па шта и ја друго да кажем сем то и да њожелим мојим друговима њуно среће у даљем школовању, а можда са некима од њих њосианем и колега можда се срећнемо ја, Ивана и Игор на вјежбама из анајомије или исјишћу из хемије, но знаћемо то ускоро /30. јуна/

Након завршене матуре одлучио сам да упишем Електронику на Универзитету у Подгорици. За овај позив сам се одлучио због афинитета према природним наукама, посебно математици и физици. Сигуран сам да ће ми Гимназија која располаже изузетним стручним кадром увијек бити у сјећању. Желио бих да похвалим и пожелим пуно среће у раду и животу свим младим професорима, јер су се, прије свега, показали као добри људи. (Без увреде "старији" професори).

Ивана Вукчевић:

Покушаћу да упишем Медицински факултет у Подгорици. То је била искључиво моја одлука без утицаја других. Што се тиче генерација сматрам да је једна од најуспјешнијих и најбољих и надам се да смо оставили такав утисак.

Уз све изречене ријечи хвале од сјиране наших професора још бих једино можда да додам (али ли би то можда шребало нагласиши) да смо ми прије свега генерација која је била јака да издржи шереиј времена. Али не обично, већ времена које као да толико жури да буде шрошлоси, и да усјиши мјесито оној - најшредној будућности њуној шрог्रेसу, али исјито толико неизвјесности. Можда би нас ша брзина и уилашила кад бисмо имали времена да размислимо о њој и ономе чему нас води. И зашто ћемо често чуши ону реченицу "Немам времена", реченицу која расштура најшешше друшарсштво и најбоље шородице. Али надам се да смо ми савладали шу најшешжу лекцију и да ћемо у сваком шренушћку и на сваком мјесшћу шронаши времена за - ЧОВЈЕКА.

Весна Пејовић, IV₈

ЊЕГОШ, ДУЧИЋ, ЖЕНА

Сивило и љутина српског камена одувјек су рађали синове достојне највећег умјетничког поштовања. Колико су били умјетници толико су били и филозофи, само што ту мисао може да разумије она душа која послје пет и шест вјекова осјећа болни дах Косова, оштрицу прошлости, бол од камена и бол од неба. Наши пјеснички соколови знају да цијене и умјетнички искажу најтананија осјећања карактеристична у идеји и форми. Међу многима издвојио бих двојицу, који су се усадили својим стиховима у ум и срце народно - Петра II Његоша и Јована Дучића.

Мотив жене који се среће код ових пјесника привлачи пажњу читаоца и гони на размислање и дивљење. Колко год су различити у приступу жени и Његош и Дучић пате кријући своју патњу у пјесамама које играју кроз простор и вријеме. То су поете сањари, робови оковани ланцима своје мисли које је једино као могуће манифестовати кроз стих као живу ријеч.

Његош као духовни поглавар једног народа мора своју визију "красног створенија" умотати у сан, у нешто о чему трезвен човјек на његовом мјесту не смије ни да помисли. Управо се ту огледа умјешност и генијалност његовог духа, скромност да пером може неучињено, недоступно и далеко. Све Његошеве жене су или луче снова, или виле које "пакао у рај претварају". Једино је жена кадра да му од мисли направи хаос, да "развија умне силе", тако да се стиче утисак да се и сам Његош губи у својим стиховима, опчиње љепотом женствености. Он је тај који не може да се нагледа и мирише те латице руже живота, поредећи је са највећим Божијим даровима.

Ефекат жудње и жеље који производи жена у Његошевим мислима, директна су последица самог живота. Човјек увијек стреми ка оним стварима

које су привлачне и крију се иза разних завјеса животних, а Његош је свакодневно био изложен утицају "наивног" женског погледа, свјетлан своје "немоћи" да испије најмеденију чашу "коју је Бог подарио човјеку. Тежину оваквог "поста" најбоље салгадамо управо из поезије као последњег циљашта Његошева. Помислим, да ли му је поред поезије и била потребна жена, да ли би написани овакви "дргуљи" или би њихов ја био јеш величанственији. Ипак поред неизмјерне дивоте и жудње за женом Његош је имао довољно снаге и мудро-

**"Ах, цјеливи, божја мана, све њрелии рајске лију!
Цјелишељи белим свети - најмирисни ароми
ишио је небо земљи дало - на усне јој сиах сисаи
Савршенство твоје сија, сиоинсивне силе божје,
нишиа љеише ниш је ниши од нас створии може!"**

сти да сагледа реалност створи суштину женског трајања рекавши: "Ћуд је женска смијешна работа..."

То је оно због чега сваки човјек остаје тужан, ту се схвати игралика љепота, расветљава равнотежа у природи.

За разлику од Његоша имамо и Дучића "окованог" пјесника али не црквеним камионом већ сопственом идејом и мишљу. Још један сањар, који је жену у сну уздигнуто изнад свега...

Он је ту сакрио, чува је љубоморно од стварности, да је не би похабили вријеме и прашина животна. У Дучићевом сну она је сигурна, спокојна, изазовна и увијек инспиративна, доступна само његовом бићу. Он је тај "кључар чудне љепоте", онај који у жени из њна види бескрај и ширину.

Скренути пажњу пјесника значи или постати предмет његовог бола (радости) или тајни и загонетка "Само си љепоти колико си тајних; И само истини колики и жудња.

**"Ја сневам о жени, већој но све жене,
Чија ће љеиоиа биши ијајна свима,
Шиио је као божји дан у њрсиорима,
Које не даје нико осим мене."**

Дучић је пјесник чије срце "чезне и пати, на међи сна и јаве. Сва његова поезија је велики сан, тежња и бјежање у ирационално, тежња да спозна непознато. Све што Дучић жели је то "непозната жена" која тумара његовим сновима која испуњава својим "постојањем" сваки његов тренутак, сав простор између његовог ума и неба. Тежња жени "ближедој као снежне" није ништа друго него бјежање од стварне жене, спасилацка рука и једноставно бјежање од истине. Оваква поезија је утјећа не само за Дучића већ за све оне које интересује "вјечни плач" човјеков над самим собом. Када је најслабији при-

бјегава гријеху, прибјегава жени за коју Дучић каже да је "највећа илузија човјекова". Кроз љепоту жене можемо лакше да докучимо животну коб и несрећу, служи као инспирација, пљигени пажњу својом наивношћу и небригом. У жени као мајци, сестри, другу, љубавници,

**И да је зора од смртии жена, којој је срце
мрежа и, којој су руке окови, ко је имао Бога
сачуваће се од ње, а зрјешника ће ухваишии
она". (гл. 7. 5. 26).**

кћери одсликава се сва животна мука, она је фокус горчине и бола животног. У књизи прповиједака стоји: "Ипак, поред све горчине коју носи са собом жена остаје предмет дивљења, непоколебљива у својој "охолости", мудра у "незнању". Сви, мање или више бивамо ухваћени у "мрежу" и, неки попуст Његоша и Дучића покушавају да га расплету, а неки се и не труде, већ остају вјерне слуге њене несреће.

Јововић Милорад - Мишко IV 9

"Јер свакоме који има даће се, и њретићи ће му, а од оноиа који нема, и шиио има узети се од њеиа"

(Мат. 25; 29)

У Христовим поукама пруженим кроз приче преносног значења огледа се оно исто начело којим се Он руководио у цјелокупној својој мисији на свијету. Пошто људи непознато м огу да науче само посредством познатог, небески појмови приказивани су кроз земаљске, Бог се открио у облику човјека.

Тако је исто и у Христовим поукама - непознато се приказује кроз познато, божанске истине предочавају се посредством земаљских појмова који су људима добро познати. Све ово у причама говори Исус људима да ће да буде што је рекао пророк говорећи: Отворићу у причама уста своја, казаћу сакривено о постању свијета! (Матеј, 13, 345) Исус се служио примјерима из природе да би открио духовни свијет; ствари и појаве из природе и животна искуства својих слушаалаца повезивао је са истинама Божје ријечи. Водећи тако мисли слушаоца од природног ка духовноме, Христове параболе представљају карику у ланцу истине који везује човјека са Богом, Земљу са небом.

Параболом о повјереном благу (Матеј, 25; 14-30), Христос жели да прикаже како различити резултати рада зависе од особе - тј. да уколико ријеч Божја у нашем срцу и животу није зивршила своје дјело - узрок треба да тражимо само код себе. Резултат није изван наше контроле (као што ни сам Бог није изван нас, већ у нама и ту га треба тражити).

Да, он је расподијелио благо: А имамо различите дарове по благодети која нам је дана... Нека буде по мјери вјере", а и као што у причи каже - свакоме према његовој моћи, тј. онолико колико неко може оправдати. Даље од њих је

тражено да изврше свој посао, а каже се у Светом писму: "Благо томе слуги којега дошавши господар његов наше да изврши тако. Заиста вам кажем поставиће га над свијем имањем својим" (Мат. 24; 46-47), и тако ће "ући у радост господара својега". Двије слуге извршиле су заповијест, трећи није; он је сматрао да је "господар тврд, да "жње гдје није сијао икупи гдје није вијао" па није желио да испуни дужност, није хтио да ради за другога, јер је мислио да од тога нема никакве користи. Све то значи да се не треба препуштати разлозима разума, увијек треба бити свјестан да је вјера јача од тзв. стварности и да онај који нема довољно вјере не може да очекује вјеру (код других). "А без вјере није могуће угодити Богу". (Јев. 11,7) и да истина и правда Божја треба да буду мјерило наше истине и правде према свима, за разлику од трећег слуге који је мјерио према себи самоме, и коме се на крају саопштава правда (како је он мјерио тако му се и мјери) и одузима му се и та једнина талента и додјељује се ономе који има највише. Љубав према богатству има опојну и варљиву моћ. Они који посједују овоземаљско богатство искупише често заборављају да им је Бог дао то богатство и због тога је трећи слуга сматрао да он жње гдје није посијао. Тај таленат, умјесто да у њему пробуди захвалност према Богу, наводи га да уздиже само себе. Умјесто да богатство сматра добијеним талентима које би мрао да употребити на славу Бога и уздизање човјечанства, он губи осјећање дужности. А, у ствари све је то било само једно искушење, а у искушењу се развија чврстина карактера и стичу драгоцене

духовне врлине(или пак губе). Божја ријеч примљена у душу откриће се у добрим дјелима. Они који је приме нијесу нипошто ослобођени од искушења и потешкоћа.

"Јер свакоме који има даће се, и претићи ће му, а од онога који нема, и што има узети се од њега", а одузима му се да би се грешник позвао на покајање. И свакоме ко има вјеру, тј. ко има уши да чује његове поруке даће се, а ко нема одузеће му се, тј. судиће му се "онако како је он судио, јер" "што је криво не може се исправити..." (књ. проповиједникова).

Што се тиче параболе о блудном сину - била два брата, отац им подијели имање, један га "просипа живећи беспутно", остаје без игдје ичега и тада у њему почиње јасније да се јавља Христов лик, схвата да је погријешно, самим покајањем стиче избављење, искупљење и повратак правом путу - путу истине. "Оче"! Сагријешних небу и теби." Ту га отац срдечно дочекује, све му опрашта. Поука је да је безмјерна љубав Христова: "Нијесам дошао да дозовем праведнике, но грешнике на покајање" (Марко 2,17); он вели: "и вас који бијасте мртви". А блудни син је увидио своју кривицу и осјетио потребу за Божијом милошћу и љубављу, те искрено жели да упозна истину и да живи по њој. Дакле, он је спознао истину, а то не зависи од моћи схватања колико од чистоте срца.

Постоји још једна ствар у причи - завист другог брата. Али: "Јер видјех сваки труд и свако добро дјело да од њега бива завист човјеку од ближњег његова." Мене то подсећа на причу о Каину и Авељу када се такође јавља завист код једног од браће, због тога што у расподијели љубави према њима Бог није био правичан.

А отац му говори: "Сине? Ти си свагда са мном, и све је моје- твоје. Требамо се развеселити и обр- адовати, јер овај брат твој мртав бјеше и оживље, и изгубљен бјеше, и нађе се".

Бојана Тодоровић IV 3

Животи је највише ва-
рао Мерсоа, поштра-
њивао његову несигурност,
стварајући лажне слике о
његовом трајању. Стра-
шна помисао, једном за-
мљено, није дозвољавала да
се открије склони-
ште, раздирало је
свим крволочним
пацијентама његову ду-
шу, излажући га
ошаким вјетровима,
заводећи га јасно и
одлучно да се више
никада не застави
на путу своје заблу-
де. Знао је да је то
једини и прави пут.
Његово урођена сла-
бост према обичним
стварима чинила га
је необичним, пра-
зним. Знао је да је
одвојен од свој бора-
вишта, да га никада
није ни имао. Био је
страханац у развали-
нама себе. Најор
случаја или уор-
ности пошребе. Али
се није проишвио за-
глушеној вици живо-
та, празно срачуна-
тој на страдање. Јер

моћ соственог несналаже-
ња. Стрљиво дуби своју
суицидност као стирјелац
који зашјеже лук да одајне
стирјелу, али је и никако не
одајше, јер је сигуран да ће
промашићи. Мерсоове ми-

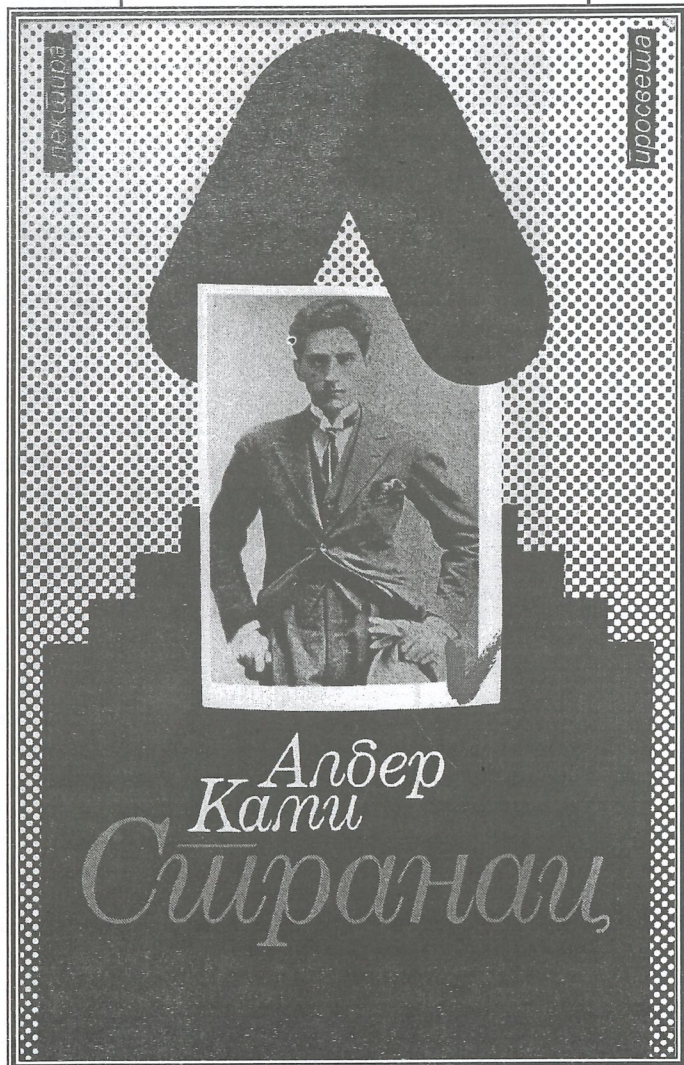
судбине и тамновања. Он
траје мирно у савршеној
равнотежи у зашшију без-
нађа и нишавила. Тако је
хитио да зацијели умор у
очима и пронађе дјелић
скривене чедности изгу-

бљене у збиљи. Мерсо
је био несрећан. Лош
саушник. Било му је
тешко да се савије
преко бијелих
оштрица реалног.
Био је у себе алкаво
преобучен. Убрзо је
разумио да нема сми-
сла бјежати. Не тра-
ти бесмисао нега, већ
он иде за њим. Надне-
се ли се над бунаре,
пошоке или локве,
већ је чекало тамо.
Данима се мучио да га
ноктима ољушти са
површине. И није му
успјевало. онда је по-
кушао да га додакне
уснама и на превару
посрће. И скоро се
удавио. Гађао га је ка-
мењем, а камење се
враћало и шукло га
по лицу. И ма колико
се трудио да га ода-
ти извади, увијек, би

сли су застављене. Животи
је зашвило осјећање укоче-
ности. Звијезда безнађа се
ошргла ка небу, крећући се
брзином муње, урезала је
знак раскошавања на њего-
вом челу. Она догоријева у
Мерсоовим очима блажено
и без имена, гасећи се са не-
смишљеном вриском и осми-
шљављући га у нейробожном
оклоју, самом себи незна-
ног, поред његове вјечности

му на лицу осмио изгужван
осмијех бесмила. А асурд је
био и даље јасан и нешак-
нути.

Мерсо се мијењао. У сва-
кој тој процјени пресијаје
из зачејка и зачиње се из
пресијанка, док корача у го-
мили својих најновијих не-
слућених бића, носећи у се-
би своје шихе, зачаране кру-
гове айсурда.

Алдер
Кати
Странац

Гимназијска

Oh, magnifico maestro

Бачен у животни ковитлац човјек
је одвајкада покушавао да про-
нађе прави смисао бивствовања.
Као да је од свог постанка био
свјестан да је све сујета... Увидјевши да
је немоћан наспрам њему нео-
бјашњивим "вишим силама"
које је назвао: природа, духо-
ви, тотеми, богови и сл., чо-
вјек је покушао да пронађе на-
чин да свима пркоси, чак и са-
мом себи. одлучио је да ства-
ра. Да он буде Бог у малом, да
даје и узима живот. Бизон из
Алтамире је један од првих
људских бунтова против свега
што јесте.

Рођен је у доба највећег
покрета у историји човјечан-
ства - хуманизма и ренесансе,
15. априла 1452. године у Вин-
чију.

Рано је заволио матема-
тику. Биљке и животињско
царство и увијек су га занима-
ли, као и музика. Проводио је
дане на обали Арне ловећи
рибе, сакупљајући животиње,
цвијеће, птице које је желио
задржати у памћењу. Како?
Почео их је цртати.

Леонардо, шта намје-
раваш постати, биљешник или
сликар?

"Сликар."

"Јеси ли у то сигуран? Јеси
ли сигуран да за то имаш дара?
"Сигуран сам, оче", одговори Леонар-
до.

Леонардо је био изузетно лијеп, од-
ликовао се нечим изузетним "што му
није зрачило из погледа, већ из читаве
појаве".

Леонарду се није било лако при-
ближити. Био је у друштву многих, али
никоме није припадао, увијек сам са со-
бом.

Није био задовољан собом. Разапет
између науке и умјетности, страховао је
да ће занемарити једну од ових духов-
них дјелатности.

Око 1496. Леонардо је почео сли-
кати "Последњу вечеру" на зиду благо-
ваонице самостана Santa Maria della
Grazie - слику 4 м високу и 9 м широку.
То доба Леонардовог живота је испу-
њено тугом, нико ије разумио овог ге-
нија који се одушевљавао претјерано

великим бројем визија и планова. Из
тога произилази Леонардова запита-
ност: "Ако сам цијелог живота грије-
шио, зашто се нијесам само бавио сли-
карством?"

Априла 1501. у Фиренцу долази мла-
дић који је исклесао Пијету - Богороди-
цу са мртвим сином у наручју. То је био
Микеланђело Буонароти. Тада је Леонар-
до имао 51 а Микеланђело 26 година.

Леонардо да Винчи, Поклоњење мудраца (дејтаљ)

"Последња вечера" је једно од ремек
дјела овог сликара. "Један од вас ће ме из-
дати" - то је драматичан тренутак Христо-
ве изјаве коју је Леонардо величанствено
насликао. Мјесецима је тражио по Фирен-
ци моделе, заустављајући и изненађујући
пролазнике, цртајући их у њиховим кућа-
ма. Христ је створен по умјетничкој соп-
ственој замисли, јер је говорио да такво
савршенство није могуће наћи у обичним
људима. Модел за Јуду је Леонардо тра-
жио у крчмама, касарнама, градилиштва-
ма, желећи да нађе човјека чије би лице
било ружно као и душа. Због честог при-
говарања старјешине самостана зато што
Леонардо некад ни по три - четири дана
није узимао кист у руку (а некад је сликао
од зоре до мрака, губећи појам о време-
ну), умјетник је рекао да ако не нађе мо-
дел Јуде, узмеће на крају за модел главу
старјешине самостана "зато што је толи-
ко досадан и безобзиран".

Микеланђело је, како кажу биографи,
болесно љубоморан на Леонарда. Леонар-
до је својом појавом представљао
златно доба хуманизма и ренесансе: ви-
сока раста, дуге косе која му је у увојци-
ма падала на рамена, његоване браде,
лијепа лица, величанствена погледа, ви-
сока чела, ступао је гипским кораком,
док су за њим ишли његови ученици.

Микеланђело је био младић крупне
главе, црне косе, крвавих руку, грозни-
чавог и немирног погледа, лоше одјевен
- сушта физичка супротност Леонарду.
Тада се десило такмичење између ова
два генија у коме није било побједника.

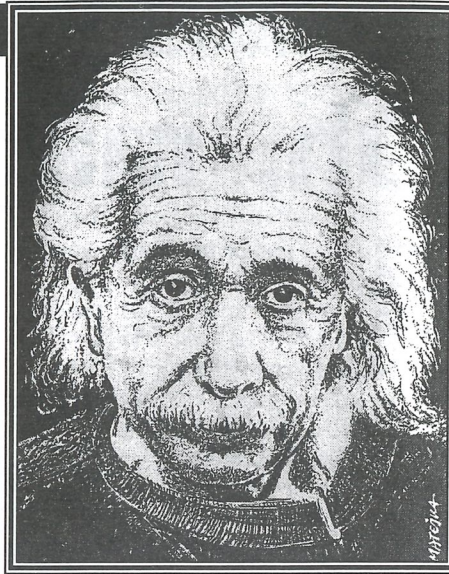
2. маја 1519. Леонардо је отишао у
легенду. Његове ријечи на самрти су
биле: "Ево, сада осјећам да одлазим
као што отиче вода у ријекама, осје-
ћам да ме бујица носи ка смрти, да
бих је доживио и проучио".

Марија Зековић, IV7

Гимназијска

Сви су вјероватно чули за Ајнштајна физичара, и за његову теорију релативности. Условно речено његову, јер се у последње вријеме износи низ чињеница које говоре да је велики удио у том огромном проналаску имала његова прва жена, наша земљакиња Милева Марић. Свједочење руског физичара Абрахама Жофеа, који је у своје вријеме, као уредник "Анала физике", видио дво-струки потпис испод научних радова: "Ајнштајн - Марић"; затим бракоразводни доку-

стојала природна предиспозиција коју је млади Ајнштајн испољавао још као 16-годишњак, када је и написао свој први научни рад. Био је обдарен и за грчки и латински језик, док је француски језик био права мора његових школских дана. Такође и узрок да први пут падне на пријемном испиту за циришки Савезни институт за технологију, који је полагао са 16 година (иао је уобичајено годиште полазника било 18 година). Али је већ у наредном року, са 17 година, примљен. Документи из швајцарских архива по-

свијету, схвативши при том да "судбина човјечанства, данас јаче него раније, зависи од његових моралних снага; свуда

И АЈНШТАЈН ЈЕ ИМАО ЈЕДИНИЦУ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

мент у коме стоји да је Алберт дужан да исплати Милеви цијелу суму Нобелове награде; те и признање самог Алберта у писму упућеном својој дјевојци Милеви Марић, 1901.г.: "Како ћу бити срећан када нас двоје будемо завршили рад о теорији релативитета" - несумњиво упућују на тај закључак. Међутим, узроци оваквог Ајнштајновог поступка још увијек су прикривени велом тајне. Колико је тај чин повезан са његовом изреком "Машта је важнија од знања" тешко је процијенити. Али Ајнштајну се морају признати резултати на пољу математике, физике и алгебре за што је по-

тврђују да је Ајнштајн био чудо од дјетета. Уз јединицу (1) као највишу и шестицу (6) као најнижу оцјену његове оцјене из грчког, латинског и математике су се кретале између 1 и 2, док на крају није добио чисту јединицу из математике. Није непознато ни да је овај велики теоретичар и нобеловац био и бриљантан виолиниста. Међутим, чаробни свијет науке је само један од многобројних свјетова у које је Ајнштајн закорачио с надом у мало, а бивствујући у њима остварио много. Он се као активни пацифиста залагао за успостављање равнотеже у наоружању као и мира у цијелом

пут до радосног и срећног живота води преко одрицања и самоограничења". Сходно томе Гандија је сматрао за највећег политичког генија свог времена, говорећи да је његово ослободилачко дјело за Индију живо свједочанство за то да је воља којом влада чврсто увјерење јача од привидно не-савладиве материјалне силе. Занимљив је и његов поглед на слијед ствари и догађаја, као и разумијевање бити неких стално присутних животних питања из философског угла. На примјер у слободу човјека у том смислу, он уште није вјеровао. А Шопенхауерова мисао: "Сваки човјек, до-

душе, може да ради што хоће, али не може хтјети оно што хоће." - живо га је испуњавала од своје младости и увијек му је, кад је гледао округлости живота, била утјеха и неисцрпљиво врело толерантности. Посебно су значајна његова размишљања о организацији школства: "Пренаглашавање компетитивног система и прерано специјализовање с гледишта непосредне корисности убијају дух, од кога зависи цијели културни живот, а тиме, коначно, и процват специјалних наука. Суштина ваљаног одгајања припада, даље, и то да се у младим људима развија самостално критичко мишљење, развитак који се знатно угрожава преоптерећеношћу градивом која нужно води до површности и некултурности. Настава мора бити таква да се оно што она пружа осјећа као вриједан дар, а не као мучна дужност."

И на крају једна Ајнштајнова:

п о у к а - професорима

"Најважнија вјештина једног учитеља (професора) састоји се у томе да буди радост сиварања и сазнавања".

п о р у к а - ученицима

"Мислите на то да су дивне ствари које ви читате у својим школама дјело многих генерација, које је у многим земљама купиле земаљске и одумбљеном сиремљењу и с великом мучком сиварено."

Весна Пејовић IV8

Анегдота:

ОДГОВОР АМЕРИЧКИМ ЖЕНАМА

Једна америчка лига жена смајрала је да мора проиштововати проишав Ајнштајновог улаза у њихову домовину. Она је добила следећи одговор:

"Још никада нијесам од стране лијепог спола наишао на тако енергично одбијање сваког мог покушаја да му се приближим; а оно је ипак, једном био тај случај, онда сигурно није од толико њих наједном."

Али, зар немате право будне грађанке? Зашто к себи пустити једног човјека који са истим апетитом и уживањем ждере окорјеле капиталисте као некада чудовиште Минотаур на Крети укусне грчке дјевице, и који је, к томе, тако прост да одбија сваки рат, изузевши неизбјеживи рат са својом рођеном женом? Слушајте, дакле, своје паметне и патриотске женице, и мислите на то да је Капитал моћности Рима некада био спасен гакањем својих гусака.

АФОРИЗМИ

☺ Ко покуша да на подручју истине и сазнања наступи као ауторитет, страда од смијеха Богова.

☺ Мало их је у стану да хладнокрвно изговоре мишљења која одуцарају од предрасуда околине; већина их је, штавише, неспособна да уопште до таквих мишљења дође.

☺ Човјек обично избегава да другоме припише памет - ако можда није по сриједи какав непријатељ.

☺ Да би човјек могао да буде члан крда оваца, мора прије свега да буде овца.

☺ Радост од гледања и схватања је најљепши дар природе.

МИЛУТИН МИЛАНКОВИЋ ПУТ У СРЕЊНИЈА ВРЕМЕНА ПРОШЛОСТИ

"Као што дајке преради при-
чају деца само у сјеници, ка-
да их она тишају разројачених
очију, са језом и вјеровањем,
иако преради и о свијету и ње-
говим шајнама јоворију и
слододној природи јдје нам се
чини да чинисмо њен животи-
ни дах и чијемо њен шајати.
Под бедрим недом, које нам
ошвава видик у дудине про-
сјора, додијају ишања о суд-
бини свијета иек своје право
значење: на харитији она изле-
дају скоро безначајно".

28. 05. 1879. у Даљу је рођен Ми-
лутин Миланковић - необично надра-
рено дијете. Његови преци били су
образовани људи, адвокати, сеоски
кнежеви... па није ни чудо што је још
као дјечак показивао изузетно интелектуалне способности.

Могоа је бити: пијаниста - са ла-
коћом би репродуковао све што би
чуо; глумац-привлачио га је черга-
шки живот; а коцкар - са само шест
година, на велику жалост своје мај-
ке, упознао је задовољство које пру-
чају карте. Међутим, одлучио се за
нешто сасвим друго. Постао је гра-
ђевински инжењер, а касније и про-
фесор небеске механике и теоријске
физике на београдском Универзитету,
гдје је основао катедру за небеску
механику.

Реални и егзактни астроном, у ду-
ши је био прави поета коме је свијет
прозе и естетике био попут другог да-
на. Написао је много монографија и
студија, а у предговору за своју књигу
"Кроз васиону и векове", он каже:
"Догађаји које сам својим пером опи-
сивао, постадоше за мене стварни до-
гађаји који ме из уске средине и тмур-
не садашњице, одведоше у бесконач-
ност васионе, у срећнија времена про-
шлости". У својим дјелима покушава
са створи четвородимензионални сви-
јет у коме би четврта димензија била
вријеме, али пошто за њу нема мјеста,
она покушава да се креће дуж вре-
менске осе у њеном супротном смје-
ру. Када је кренуо у школу, његова
поезија се преусмјеравала са хемије на
математику, па на музику, и тако редом,
све док нови професор није учинио да
поново заволи математику и
"почео да негује у њему ту слабашну
биљку и да је развија у стабло".

1908. године заварио је у тајне Ме-
теорологије. Прочитао је све распра-
ве на ту тему у посљедњих 130 година,
и одмах увидио грешке у њима, попра-
вио их и припремио за примјену у ко-
смичкој физици. Заинтересовале су га
нагле климатске промјене које су се
одиграле у квартару, па је зато поку-
шао да пронађе везу између осунчава-
ња планета и температуре њихове по-
вршине и атмосфере. Међутим, то је
био крупан подухват: "Устукнух пред
тежином тог задатка. Шаренило Зе-
мљиних климата збуни ме, облаци на-
шег неба наоблачиће моје чело, свака
киша учини ме поклеслим". Ипак,
успио је да направи добитну комбина-
цију од значаја из Сферне астрономи-
је, Небеске механике и Теоријске ви-
зике и у току 1912. 1913. и 1914. године
објавио је низ расправа у којима је дао
нова теоријска објашњења распореда
сунчевих радијација на површинама
планете и тока климатских промјена у
геолошкој прошлости Земље.

Првог априла 1923. године при-
мио је писмо из Министарства вјера
у коме га обавјештавају о сазивању
конгреса свих православних цркава
у Цариграду, са задатком да се извр-
ши реформа јулијанског календара.
Због националног јединства у ново-
насталој држави у којој су заједно
живјели православци, католици, му-
слимани, било је неопходно спровести
реформу старог календара тако да
његови свеци падну у исте дане
када и свеци грегоријанског. До тада
славили су сви све празнике два или
три пута, с тим што би све установе
обуствиле рад.

Још 3.000 год. п.н.е. стари Егип-
ћани су узели дан и годину као
основне јединице свог календара.
Њихова година била је дуга 365 дана.
Међутим, тај календар није се по-
клапао са током природе. Наиме:
поплаве Нила - најзначајнија при-
родна појава за становнике Египта,

помјерала се током година, да би по-
сле 1460 година дошла опет на исто
мјесто у календару. Разлог ове поја-
ве је дужина европске године (пери-
од између два проласка Сунца кроз
равнодневним) која износи нешто
више од 365 дана.

Тек 238. г.п.н.е. египатско све-
штенство је одлучило да свака че-
тврта година има 366 дана. Кален-
дар који је створио Јулије Цезар, а
по коме је свака година дјелива
сиза а 4 - преступна година, усвојен
је 325 године у Никеји. Временом
се показало да се ни он не поклапа
са природом јер се до 15. вијека
прољећна равнодневница помјери-
ла за 9 дана. Била је неопходна ре-
форма коју је спровео папа Грегор
XIII, тако што је одлучио да одмах
4. X слиједи 15X1582, а да би се ду-
жина календарске године довела у
склад са дужином тропске, одлуче-
но је да ће убудуће преступне бити
само оне секуларне године чији је
број дјелив са четири (1600,2000...),
док ће остале секундарне године
(1700,1800...) бити просте. Ова про-
мјена брзо је прихваћена у като-
личким земљама за разлику од
протестантских гдје је ишла много
спорије. Источне православне цр-
кве нијесу мијењале свој стари ју-
лијански календар, па је ускоро за-
остатак износио 13 дана. проблем
календара Миланковић је ријешио
тако да:

"Нови календар источне цркве,
прихваћен 14. X 1923. има за основ-
ну јединицу обичну годину од 365 да-
на, свака четврта је преступна са 366
дана, а од секуларних само оне које
деобом са 9 дају остатак 2 или 6. Та-
ко интеркалација добива се дужина
средње календарске годије од 365,
2422 дана, па је тако само за двије се-
кунде већа од садашње тропске го-
дине."

Жељка, Бојана IVg

САМОЋА

Улазим у свој хладни подста-
нарски станчић, гдје ми са-
мо зидови могу рећи добар
дан. А ипак, једва чекам да
се закључам изнутра и по обичају,
спузнем с унутрашње стране леђи-
ма на под.

Немогуће, како ли је само
ушао? Сједи, ко зна колико дуго
насупротив мени, а ја га нијесам при-
мијетила. Изгледа ми некако по-
знат, заправо, не баш познат, си-
гурна сам, нијесам га никад видје-
ла, али изгледа тако некако...оби-
чан! Да, то је права ријеч, но
изгледа као, као сваки дан. Готово
је немогуће видјети тако обичног
човјека, данас. Можда је зато нео-
бичан. "Добар дан, ја сам"...није-
сам добро чула име. Нагнула сам
се према њему и он понови:

- Да, зовем се Дан, врло нео-
бично, морам признати. Па он зна
шта ја мислим.

- Волио бих неког вољети, оти-
ћи с неким у кино, купити кокице
прије тога. За почетак и кокице су
прекрасне, мораш признати.

- За почетак, кокице су пре-
красне, потврђујем у себи.

- Не сналазим се у великом
друштву, за мене велико друштво
су и три човјека. Мислим да се у
троје не може причати. Јер, кад
причаш у троје, мјериш ријечи,
неријетко лажеш, бираш крупне
изразе, пазиш на тему, умиреш од
страха да разговор не замре. А
разговор не замире само удвоје,
чак и кад заћуте. Онда се одвијају
тако неки монолози душе, мисли
саме причају, а тишина је и то не
мучна, него разумљива, лијепа и
чини ми се нека лијепа тишина.
Волио бих имати поред себе зау-
вијек, тако, неку тишину.

Гледам га, и мислим како људи
причају, а не слушају се, јер је сва-
ком важно да што примамљивије
упакује своје лажи које други ио-
нако неће примити, али говорник

ће без обзира на то бити на себе
поносан, и те како поносан.

- Понекад ми се чини - настави
Дан - да желим тако смијешно ма-
ло и да управо због тога ничег не-
мам. Кад бих желио много, много
више, имао бих барем то: мало.

Како мора да је овај човјек
сам...Он изговара наглас моју не-
срећу самоће, моју осуду, оно што
доиста свако крије. Сакривамо то
у ексцентричност, вучје особине,
снагу властите личности, а за пре-
гршт емоција дали бисмо живот.

- Читав живот чинило ми се да
треbam срести отворену, зани-
мљиву глумицу која се пренема-
же. Жена која жели само једног

човјека била ми је досадна. Рекао
сам себи: Зброј двије самоће. Са-
моћа моја и твоја дају два пута са-
моћу. Збир моје самоће и нечије
презанимљивости - дао би нулу,
као збир плуса и минуса. Матема-
тички јасно, тачно и исправно.
Никада ништа од нас, драга моја,
дошао сам да ти кажем како је
узалудно, узалудно, узалудно... То
"узалудно" поче тако јако одзва-
њати у мојим ушима, тргох се и -
пробудих. Задријемала сам мало,
било ми је хладно. Никога није
било у мојој пустој соби.

- Мала, да и дође, немам га гдје
смјестити - кажем наглас свом од-
разу у огледалу.

XV

Извјештај из школе

Сprovedено: у Гимназији Никшић.

Стање: једног тмурног дана новинарска екипа се нашла међу "природним" матурантима ове јавне установе.

Одјељење IV₆ - иако су још кратко у јужном крилу зграде ове елитне школе, Пеле и даље вози "бубу", Љуше и даље воли Мику, Данило и Лека се спремају за докторе, Љиља још воли Мају, Митрић још тугује за Мађарском, а њихова табла је и даље зелена, упркос чињеници да им је Мис Роска разредна.

Одјељење IV₇ - убједљиво најмање одјељење у школи, смјештено на првом спрату сјеверног крила зграде за коју је један (сад већ бивши) професор рекао да личи на фабрику "Coca Cole". Овдје Дарко још држи врло занимљиве говоре, Тамара воли директора, Јелена Косово, Мирјана тугује за Милом (професором, а не Предсједником), Боро за Србијом, Мићони за моторима, Даца се сјећа својих бојних дана са екскурзије, а Бранка воли Нела, Јелена Блажа, Гиле Лауша, а Лауш, што смо могли закључити из нашег кратког боравка, воли чекић и ексере, у чему га у потпуности подржава његов разредни, без мувања, г-дин Мијановић.

Одјељење IV₈ - Лема воли малог бијелог "југића", Божо Марију, Жељка кошаркаше, Весна финансије, Милош Платона (тј. профа који му је презимењак), Иван црвеног "голфа", Никола своје село, Марија Лондон, Ђука зулуфе, а лазо рибу. Свега тога не би било да није њиховог разредног чика Живка, који веома поштује чика Мишка.

Одјељење IV₉ - Јесте да је прво на удару чика помоћника, који воли да каже некој одличној ученици: "Помогните јој мало". Па, људи моји, хоће ли му неко указати на његов смисао за хумор, али ипак Бањанин воли каубојке, Мишко себе назива Казановом, Марко не мијења свој црвени имиц, Обрад воли Веру, Тања Ирак а помало и Садама, Раичевић Македонку са степеница, а њихова разредна Душанка сањари о плесу са оним Македонцем у пицама.

Главни али не и одговорни за последице,
моје величанство СИНИША

А ШТА САД?

Стигосмо и ми до краја. сада је на нас дошао ред да испричамо дирљиву причу о расстанку, о свему што смо заједно прошли за ове четири године, о безбројним недоумицама које нас сада притискају. Ништа ново. Из генерације у генерацију је то тако. Али, тада се радило о другима, сада смо то МИ. И убијеђени смо да нијесмо као они прије нас, они нијесу могли осјећати што и ми, ми смо нешто посебно, ми смо јединствени, непоновљиви...

Моја генерација... Покушавам да будем реална, да пишем хвалоспјев, али је сигурно да је све ово што могу да напишем пре-

мало да се формира права слика. одрасли смо у овом несрећном времену, кад никоме ништа није могло бити јасно, кад нико није имао времена за нас, сами и препуштени себи. прилагођавали смо се свему што је долазило и пролазило, учили су нас прво једном, а онда нечем сасвим супротном. Почели смо прије 12 година, пионирском заклетвом, са капом и марамом, а сада смо пред испитом зрелости. У међувремену смо доста тога схватили и научили, али се још играмо жмурке по ходницима школе. Неко ће рећи - иронија. Можда.

Четири године смо у овом саставу и одлично се познајемо. У цјелини, мислим да смо сјајна генерација, поготово кад се узме у обзир вријеме у којем смо провели најосјетљивије године свог живота. За дивно чудо, и поред свега чиме смо били (и још смо) преплављени. Може се рећи да смо научили да препознајемо праве вриједности, да несебично пружамо помоћ и подршку једни другима када је то најпотребније. ја огромну захвалност дугујем свом одјељењу, које је, без имало претјеривања, цијело ово вријеме функционисало као савршена породица. Ко зна како би без њих све ово изгледало... Не кажем да тако није и са осталима. То се најбоље видјело на екскурзији. за нас који нијесмо научили на зимовања и љетовања по иностранству, чак ни на оне некадашње радне акције, то је заиста био доживљај. Једне вечери су нам замјерили да не знамо да се забављамо. разумљиво, тешко је другима схватити да смо ми генерација која није навикла на велике сале, вечере и музику уживо, само за нас. Нама је за добро расположење довољна и соба (4 са 4) уз касетофон са бувљака. Тада нас треба видјети. А тек уз који литар вина, или још боље текиле (која је дефинитивно постала генерацијско пиће)... Ми исти, који смо ових година учени на мржњу, ширили смо братство и јединство у будимпештанском хотелу, играјући коло с македонцима на рецепцији. Ја бих то заиста назвала успјехом.

То је моја генерација. Иста ова која своје четворогодишње искуство ових дана покушава потпуно искористити на последњим писменим задацима; која из дана у дан понеким новим паром показује да код нас увијек (али - увијек) има мјеста за љубав; која са завишћу посматра прваке по ходницима, уз коментар "лако је њима" (што се тиче неких савјета млађима, то прескачем, јер су, колико ја видим - сасвим непотребни). А није тако давно било када смо ми први пут ушли у Гимназију (додуше, била је она стара зграда) и мислили да нас сада ко зна шта чека. А чекали су нас професори којима смо ко зна која генерација којој понављају једно те исто, толико писмених због којих смо штошта преживљавали, а сада смо и заборавили на

њих, пуно прорачунатих неоправданих изостанака, и самосталних и колективних (за које би увијек имали оправдање, али...), бескрајних прича на часовима, "шмекања" на одморима... Ко би све набројао, а то је управо оно што ћемо носити у срцу цијелог живота. јер, свјесни смо да више неће бити сунчаних пријеподнева када ћемо се само погледати и без пуно ријечи покупити књиге и отићи у шетњу, не размишљајући превише шта ће бити сјутра, јер - Странац је убио због Сунца, а ми, ето... Моју генерацију чине дјеца од 18 година и сад се од њих очекује да постану људи, академски грађани, пуноправни чланови нашег друштва. Али, нама је било ускаћено безбрижно дјетињство и зато нам нико не може забранити да заувјек останемо дјеца. И као да чујем Шербецију како изговара праве стихове:

"Ја нећу имати
с ким остати млад
ако сви остаријше,
и ја ће ми младост
ишешко ишати..."

И зато, генерацију, тражим од Вас да останете баш овакви. И за 20 година, кад се поново будемо окупали. И толико сам још тога хтјела рећи...Али, то је управо тако:

Не дај се, генерацију моја!

Јелена Тасовац, IV₇

Матурско питање! (са закашњењем)

Од када смо првог септембра закорачили у школу ђаци су били ишарани алергијом екскурзије. Одлука је донијета - Будимпешта! Цијена - прилично "јефтина" с обзиром да ћемо имати само доручак, али нема везе. У редовима ђака помало се јавља сумња, али мисли попут ове: "Ипак је то наша матурска екскурзија, бар ћемо бити заједно", разгаљују и највеће скептике. Тако припремљени ђаци су славили. Али, славље није било дугог вијека. Убрзо почиње да се шушка да је једно одјељење подијељено: сви понаособ се моле да то није њихово одјељење. Али, сила лони гдје је отпор најмањи. Подијељено је оно одјељење које је остало без разредног старјешине, тј. чији разредни старјешина стицајем околности није ишао на екскурзију, а кога нема - без њега се мора. Међутим, он је своје одјељење предао у "стручне руке", а пошто су те "стручне руке" изгледа биле нестручне, то одјељење бива препуштено (не)милости осталих разредних старјешина које нијесу дозвољавале појелу свог одјељења. Наравно, код нас ученика тог одјељења јавља се отпор, супротстављање... Тражи се правда нека се извуче листице, па које се одјељење извуче, то се дијели. Убрзо схватамо да је све то фарса, да правда није довољан адут у нашим рукама и да сама по себи представља апсурд. "Схватамо да смо у заблуди били и да смо се самоухапсили". Јасно, протестујемо! Узалуд! Ми смо одабрани као добровољци. "Ви ову екскурзију можете само тако загорчати себи (!)" - говоре нам професори. Дозволите нам да констатујемо да су нас тиме само хтјели заплашити да након овога поново не би долазили и тражили своја права. Али: "Ђераћемо се још!" И родитељи се буне... Напокон, мали помак унапријед (али само привидно). Изборили смо се за сједницу, поновно доношење одлуке, али сада у присуству свих разредних старјешина. Понеки професори увиђају неправду, али ћуте да се не би преко њих преломило. Други пак отворено стају у одбрану правде. Има још људи! А "тешко је бити човјек, Господе!" И остали, који немају право гласа, а који су читав догађај посматрали с позиције неизмијењене реалности, нас подржавају. Мали тријумф, нада се већ враћа код нас. Али, главни арбитар је (већ одавно) уз консултације са делегатом, без присуства ученика, означио крај рег-

уларног тока сједнице ми се дијелимо и то је сигурно! Преживљавајући све то, осјећали смо се као затвореници који су чекали условну слободу, а добили безусловно ропство. Али ипак имамо "неке повластице", ово-оно...

"Били сво и оно
Па се иреширали:
Боље је ово,
Није нешто оно.
Да није онога,
Не би било овога.
Могло је да буде ово,
А не да буде оно.
Ово никада није било.
И хијели смо оно
Што није никад било.
Ово нико не има ни.
Ово се неће иреживјети,
Нико вас не ијера да живише,
Сви сами хоћеће...
Нема нишита горе
нешто слушајте да је ово боље
само што да чујем
Ето доста ми јада
Цркли сће за ово,
Сад би хијели оно.
Кукаћеће за овим, Ако дође оно.
Оно је боље
Па нека га нема
неће га ни бити,
Али биће људи
...
Ово неће дуго..."

Ипак, није нам било јасно шта они заправо подржавају. Сада пошто је све завршено јасно нам је као и многе друге ствари.

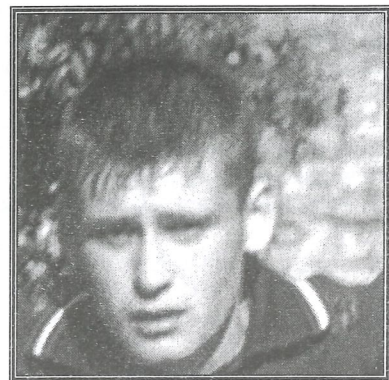
Да ствар буде црна, тврдимо да се испод овог текста, уз незнатне исправке, могао потписати цијели колектив школе понаособ. Наравно, уколико има изузетака, нека им служи на част!

IV₈

НАЈБОЉИ МЕЊУ НАЈБОЉИМА

ПРЕДСТАВЉАМО ВАМ МЛАДЕ ТАЛЕНТЕ:

Игор Миличевић

Послије финалне утакмице имали смо ту привилегију да интервјуишемо најбољег играча турнира - Игора Миличевића.

- На самом почетку би могао да нам испричаш како си закорачио у свијет кошарке.

Имао сам 14 година када је Славко Ђукић дошао у моју основну школу на час физичког и видио да имам предиспозиције за кошаркаша и да бих могао постати добар играч. То је релативно касно у поређењу са дјечама који данас почињу са тренинзима већ у 7-ој, 8-ој години.

- Тренутно играш у КК Ибон. Које су предности, а које мане бити са веома искусним играчима?

Играти са старијим може бити мач са двије оштрице. Са једне стране, они на млађе играче преносе искуство, а са друге млађи кошаркаши добијају мању минуутажу због оштре конкуренције.

- За тебе се може рећи да си универзални играч. Лако се сналазиш на свим позицијама, играш и плеја, и бека шутера, и крило. То су твоје добре стране. Шта мислиш које су лоше?

У модерној кошарци, сви тренери стављају акценат на одбрамбене играче, тако да је жеља сваког младог кошаркаша да се прије свега ту докаже. Свјестан сам да му је управо одбрана слаба тачка, али надам се да ћу временом и то побољшати. Засад сам најзадовољнији шутот ван линије 6,25м.

- Колико на твоју игру утичу велике обавезе у Гимназији?

Што се тиче школе, од самог почетка сам имао потпуну подршку већине професора, а нарочито разредног Милосава Миљановића. Често сам морао да идем са петог или шестог часа на тренинг, али професори су имали разумјевања за моје обавезе.

- Колико времена дневно посвећујеш кошарци и којег би тренера посебно издвојио као најзаслужнијег за твој успех.

У принципу, сваког дана имам 2 или 3 теренинга, а што се тиче тренера, тешко је рећи, с обзиром да су они искусни и да добро знају свој посао. Ипак истакао бих Рада Петровића, Сашу Агрмовића и мог садашњег тренера, сигурно најбољег стручњака који је дошао у Никшић - Предрага Бадњаревића.

- Свеукупно (практично), ти играш за двије екипе: За Ибон I у савезној лиги, и Ибон II у другој црногорској лиги.

Да, и то је веома тешко. Захваљујући тренеру Петру Миљушу Ибон II се ове сезоне попео за још једну лествицу - успјели смо да уђемо у прву црногорску лигу.

- Ко је по твој мишљењу најбољи играч WINSTON YUBA LIGE?

Магична 4 - Владо Шћепановић. Има фантастичан одраз, прецизан шут, одличан преглед игре и сјајну одбрану. Једном ријечју - данас је он најкомплетнији играч у Југославији.

- Твоја оцјена ревијалне утакмице и турнира уопште?

Турнир је доста добро организован а професори су свој задатак судија обавили професионално. Једна замјерка је то што нико није знао колико траје напад.

- С обзиром да завршавамо Гимназију, размишљаш ли о упису на факултет?

Наравно, али још нисам дефинитивно одлучио.

- И на крају, да ти пожелим пуно кошева и успјех у кошарци, да упишеш факултет који желиш.

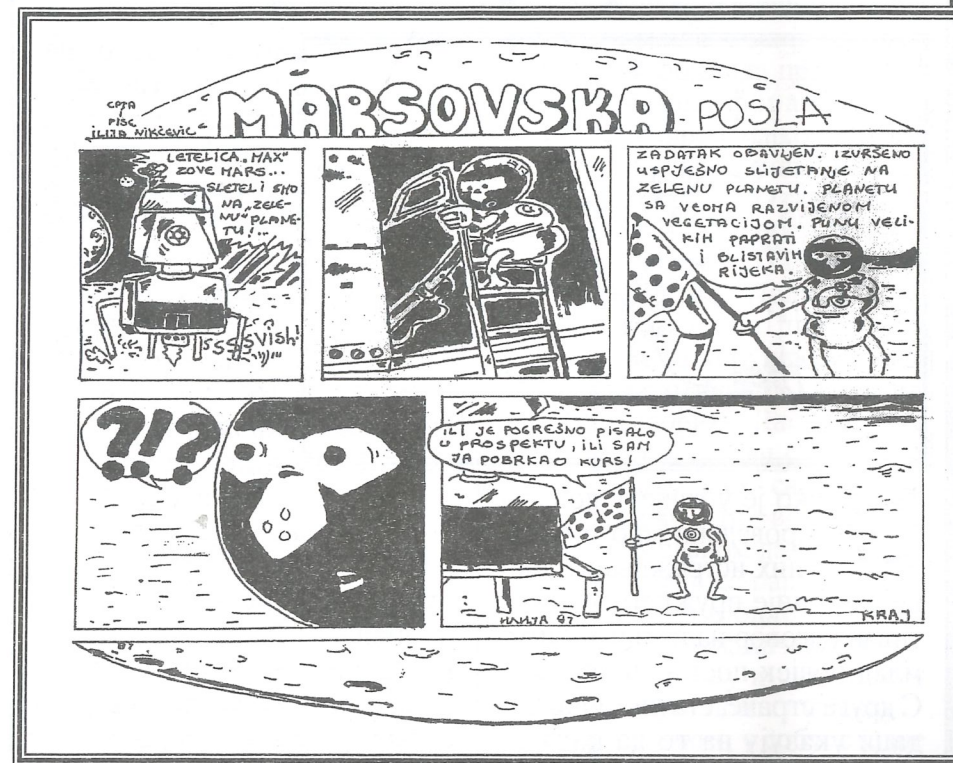
Хвала.

Жељка, Бојана IV8

ПУТ У АФРИЧКУ СТЕПУ

Стижемо у Дар Ел Салам, главни град Танзаније. Група научника у којој сам се и ја нашао као најмлађи представник друштва зоолога треба да отпутује на острво Занзибар и да обави једну научну експедицију о животињском свијету афричких степа. Долазимо у један од најпознатијих института у Дар Ел Салам. То је Институт за проучавање маларичних комараца, гдје нас дочекује један од најпознатијих представника зоолога наш човек Милутин Радовановић.

На жалост послје непуних годину дана, када смо се већ вратили у Југославију, сазнајемо да је Милутин Радовановић погинуо у једној од научних експедиција. Послје неколико сати одмора, укрцавамо се у брод и крећемо према острву Занзибар. Само да кажем да је на овом острву боравио познати природњак Чарлс Дарвин који је написао чувено дјело "Постанак врста природним одабирњем", по коме је живи свијет разноврстан и нема идентичних јединки. Он је ово дјело написао по повратку у Енглеску. Путујемо Индијским океаном. На неколико метара од брода видим нешто велико како читавим тијелом излази из воде, скаче и извија се. То је грбави кит. Полако смо му се приближавали. Неколико пута сам га снимала како скаче, израња и поново се враћа у воду. Ови китови се паре, и за вријеме парења они изводе различите игре. Предивно је гледати ова огромна чудесна створења. Мој колега каже да се на њиховој кожи налази мноштво паразита који граде гомиле. Ранијих година ове китове су ловили да би производили уље. Данас је забрањен лов на ове китове, јер их веома мало има. Приближавамо се острву Занзибар. Када смо се искрцали на обалу, неколико људи, црнци, упутише нас тамо гдје ћемо пребивати докле будемо овдје. Пролазили смо поред кућица гдје живи народ овога острва. То су кућице направљене од блата, шевара и трске. Видјела сам људе који у рукама држе мале шимпанзе, којих има пуно на овом острву. Да кажем да су то врло доброћудне и разумне животиње и могу се много чему научити. Лако се могу припитомити. Док смо се одмарали у нашим кућама, које су доста добро урађене, да кажем и то да црнци који су нас служили нијесу дали ни једног тренутка да се ми сами послужујемо већ су све они то радили. Тај дан смо се одма-

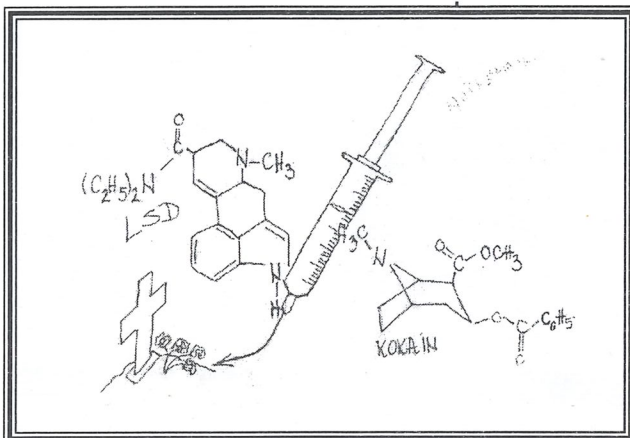

рали, а већ сјутра нас чека дуг обилазак афричке степа. Још није ни свануло када смо се пробудили. Имали смо два дипа и сву опрему која је потребна. Крећемо у нашу прву експедицију по овоме острву. Баш оно што смо жељели да видимо дешавало се недалеко од нас. То су животиње дуге 1,75 метара, висике 90 см а тешке 250 килограма. Женка је нешто мања. Дању почиваху у жбуњу или високој трави, а ноћу тумара по отвореном земљишту или вреба плијен на пољима. Због његовог поносног држања, лијепе гриве и велике снаге називају га "царем животиња". Његова боја се стапа са бојом краја у коме борави, тако да га је тешко уочити. Има велику главу, кратак врат и широке груди. Лови у скоку који може да буде и до 9 метара. Полако се раздањује и видимо прелијепе жирафе. Необично дугог врата, кратког трупца, витких ногу, мале главе и дугачког репа са кићанком. Она се удружује у друга стада. Веома је брза и издржљива у трчању. Сад је видимо са прелијепим зебрама. Ово све као да је сан. Не могу да стигнем да сликам сва ова чудеса. Зебру, брзу и живахну животињу са црним или црвено смеђим пругама које чак прелазе и на гриву. Њеном уху не може да промакне ни најслабији звук. Око њих се налазе јата афричких нојева који као нека

врста стражара често стоје поред стада жирафа и зебри. Због лијепог перја које служи за украс, као и због јаја много су ловљене и проређене. Одлучили смо да кренемо пјешке и видимо друге животиње па и змије. Наилазили смо на познате афричке шибетке, сличне мачкама и кунама. То су мале зверци са црном гривом. Нешто што је специфично за њега јесте то што испод чмара има двије жлијезде из којих се добија "мошус" који се некада користио као лијек, а данас се користи у парфимеријама. Милутин Радовановић нам је показао гдје можемо видјети познату египатску гују која спада у ред змија. То је једна од најопаснијих змија на нашој планети. Дуга је до 2 метра. Храни се ситнијим сисарима и гуштерима. При нападу издигне право у вис предњу трећину тијела, рашири ребрима врат и у том претећем ставу стоји неколико минута, и онда се нагло баца на непријатеља. Отров јој је веома велики и човек од њега умире за десетак минута. Кажу да је и Клеопатра извршила самоубиство пустивши да је уједе ова змија. Полако пада ноћ и ми се враћамо у наше домове. Ово сигурно није наша последња експедиција, за неколико дана идемо на острво Темби да наставимо нашу чувену експедицију.

Милена Мијановић I6

Наркоманија: Опасност је ту - отворите очи

Иако је у свијету до сада спроведено много озбиљних истраживања, још ниједно није пружио дефинитиван одговор на питање зашто млад човјек постаје наркоман. С друге стране, статистички подаци указују на то да када се једном уђе у коло наркоманских уживалаца, почиње "игранка без престанка". Свјетска здравствена организација је дефинисала наркоманију као неизлечиву и рецидивну болест. То конкретно значи да пракса познаје занемарљиво мали број излечених наркомана. Поред неколико уобичајених начина, најновији покушај излечења од скоро се примјењује у Русији, а сас-тоји се од убризгавања неке супстанце у организам која блокира рецепторе за препознавање хероина. У случају поновног узимања било каквих наркотика, па чак и обичне анестезије, долази до тешких компликација и смрти. Овај метод још није до краја истражен, али судећи према ефектима који су до сада остварени - резултати постоје.

Стручњаци се у једном, ипак, слажу: ништа није немогуће, или је све могуће, али уз огром-

ну вољу самог пацијента. Такође се слажу и у томе да највећу пажњу треба посветити превентиви. У ту сврху се у цијелом свијету по образцу "боље спријечити него лијечити" спроводи едукација најугроженије популацијетинејдера.

У Југославији је у организацији Удружења грађана за борбу против дроге, почела велика кампања за борбу против наркоманије. Највећи проблем младих је њихова идеологија да се најгоре ствари дешавају другима, па је поменута организација осмислила плакат са фотографијама који су умрли од дроге. Преко цијелих слика су исписане поруке крупним словима: "И они су мислили да неће њих" и "Кога Богови воле - умире млад".

Никола и Жељка

НАСИЉЕ СА ТВ ЕКРАНА

Психолози су закључили да насиље са ТВ екрана или филмова дјелује различито од гледаоца до гледаоца. То је као вирус грипа: неко се не зрази јер се његов одбрамбени механизам ефикасно супроставља болести. Друге, ипак, вирус потпуно савла-

да. Медији често дају импулс и мотив за извршење кривичног дјела по одређеном мотиву. Научно је доказано да је велики број извршених насиља младих људи чиста копија медијског узорка.

Почетком прошле године, у Енглеској, један 15-огодишњак је убио свог млађег друга ножем, јер је желио да увјежба "Рамбо" понашање. Тај исти Рамбо за свега 100 минута филма убије 123 особе, зато што их ОН сматра лошим.

Неколицина дјечака старости између 10 и 12 година обучених у униформе легендарног јапанског борца Нинџе, усред дана упали су у једно обданиште, опремљени гвозденим мачевима, шипкама и ланцима. Обданишта су демолирали и теже повриједили двије васпитачице и дјецу која нијесу успјела да побјегну.

Један 17-огодишњак није наставио школовање послје 14-е године живота, јер је вријеме проводио гледајући ТВ и видео филмове, углавном пуне насиља. Једне вечери отишао је у биоскоп. Филм који је гледао био је пун крвавих сцена. По завршетку, враћајући се кући, пресрео је младу жену и без објашњења увукао је у један улаз и убио.

Двије дјевојчице од 13 и 14 година гледале су са уживањем велики број хорор филмова, послје чега би анализирале сваку сцену и размишљале како се може остварити савршено убиство.

Покушале су то и да остваре усмртивши четворогодишњег дјечака из комшилука.

Ово су само неки екстремни случајеви, али сами смо свједоци свакодневних бруталних злочина, почињених од стране особа са поремећеном психом.

Жељка, Бојана IV8

ВИРУС КИЧА

да је вријеме за бијег из сједишта нечег тамо. Силазивши низ степенице, згледасмо се и запитасмо: "Шта то би?"

Коначно-школа! Управо помислимо - брод нас доведе у луку спаса, а оно... Шунд се шуњао свуда око нас, опрезно нас посма-

збациле их. Од данас слушамо Селин Дион и Паваротија. Неће нама тамо нека сељачина из купу-сарских новина, која је продала њиву да би објавила прву плочу, солити памет форамата типа: "Умирем, умирем, мајко, ај, не буди ме" и "Желио си сина, добио си кћер..." Откуда овај "мили" звук у нашим главама? Па наметнут је. Како? Полако. Тихо. Као наша подсвјесна жеља коју нијесмо имали храбрости гласно изговорити. Да ли је тако или не? Сви смо против "сељачких" свадби, а носимо ли вокмен са Нирваном да би уживали или се рајски препустимо и оплетемо које колце, одскачемо нешто на столу и сломимо у трансу понеку чашицу? Улазимо у собу: с једне стране лако штиво љубавних романа, љетна романа, пар неспоразума и хепиенд, а с друге већ нас замори и поглед на 4 књиге "Тихог Дона". Мода, љубавни роман читамо уз ручак, а тамо - оцјена по цијену разумијевања туђе филозофије схватања живота.

Док се око нас шећу фризури Рики Мартина, питамо се није ли сав свијет творевина шунда и кича, а у њему се родио Исус Квалитет који ће изазвати скоро самоуништење? Ако јесте, желимо да се пробудимо једног јутра са осмијехом на лицу, чујемо само цвркулт птица и дивимо се љепоти свитања новог дана и да се никада у нашим мислима не понови питање: "Шта то би?"

Пантовић Славица
Бокић Даница IV5

Сунчан прољећни дан. Корачамо полупразном улицом и наишавши на некакво популарно мјесто за окупљање младих, чујемо пјесму: Већ два дана није јела, цигарету није хтела, узла је, узела је само дим... "Запитасмо се: Шта то би?"

Кроз гомилу клинки које високо уздигнуте главе прелазе улицу, хистерично се смијући, издваја се јарко црвена грива, а благи зраци сунца преливају се по гумираним панталонама назови Долче Габана, слабој копији Версаћеове кошуље. Дотична дама не стоји сасвим чврсто објема ногама на земљи, јер је од ње одваја цијелих десетак центиметара платформе на новоизашлим ципелама. Уз прозрачну колоњску воду која је дуго испаравала за њом, згледасмо се и запитасмо: "Шта то би?"

Како је остало још неких сат времена до почетка часова, свратисмо у први кафић на који смо наишли. Очи нам запара атмосфера ишараних зидова по којима су животиње обиљежавале своју територију. Удобног се смјестивши у искривљене столице, бацисмо се на осматрање околиша. Ђелаве главе су просто блистале, а примат сјаја не знамо да ли бисмо дале златним зубима или кајлама. Кожа... све мирише на њу. на столовима се налази безброј ситница почевши од кључева новог, старог десет година, аута из Берковића, који је овдје последњи крик моде, до мобилног телефона и пејдера, који су "случајно" смјештени на централном мјесту околних погледа. Вјештачке трепавице се залелујаше испред нас, и схвативши

трао вребајући најпогоднију прилику да нас ухвати у мрежу искривљених ликова, дајући знак Кичу да нас не испушта из вида. Кич се подмукло смије и превртљивим погледом тјера на размишљање - да није њега, шта би било с нама? Да ли би исправан једноличан живот имао и трачак нечег новог, необичног, непоновљивог?

А онда смо се тргнули из око-ва које су нам већ скоро ставили и

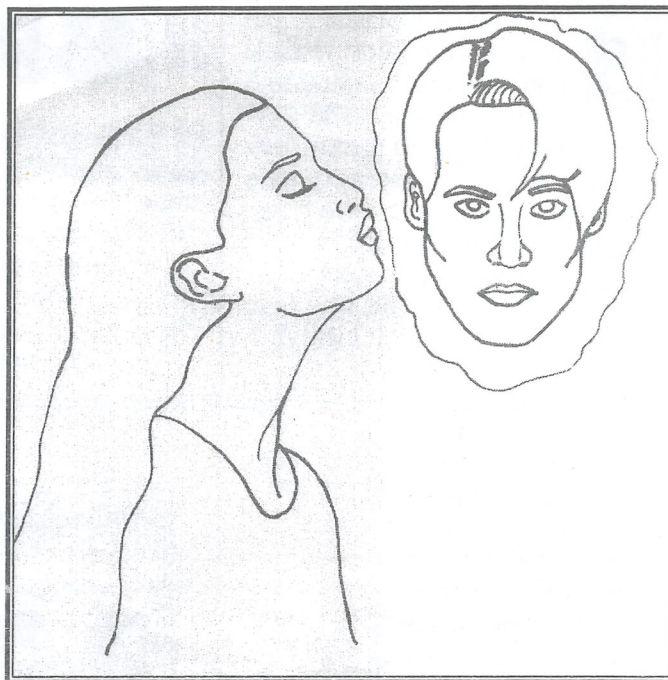
ЉУБАВИ КОЈЕ НЕМАМ

Замишљено посматрам небо на које су се навукли тамни облаци. Обузима ме меланхолија. Људи кажу да вријеме носи заборав. Кажем да заборав не постоји. Сада, послје свега, када је нестала наша љубав за коју сам мислила да је вјечна, желим да пишем причу о нама, причу о теби који си украо моје срце. Одлазећи, однио си срећу, наде, снове... А било је тако лијепо. Слушам најтужнију пјесму на свијету и плачем. Плачем због туге која се скупила у мени, због снова који се можда неће никада остварити. Осјећам само велики бол, тежак и неумољив. Како га побиједити и наставити даље кад још траје?...

А тако сам вољела тај чудан сјај у твојим очима. Вољела сам твој занесен поглед који је често лутао по бескрајној даљини. Жељела сам да пронађем улаз у твој свијет, да се сакријем у твоје снове, да допрем до твојих мисли. Сањала сам да љубав можеш бити само ти. Тако је болно мислити на то. На прошлост која оде тако далеко, далеко. Сунце среће обасја једанпут, а онда као да се на небеском своду једна сићушна искра распламсала и сруши се на сву нашу срећу. Све нестане у једном тренутку. Почињу кише, почиње ужасно вријеме. Сунце је гријало, жеље су сјале, али одједном је све ишчезло.

У тренутку кад сам се заљубила у тебе, чинило ми се да си изронио из мојих снова и спустио се право у моје срце. Кад си одлазио знала сам да ништа више неће бити као прије, али нијесам знала колико. Моја срећа је била као кула од карата. Срушио си је залупивши врата мог срца. Покушала сам да саградим нову, али залуд!

Било је то моје прво право заљубљивање. Само сисе ти налазио у редовима мог дневника, само је твоје име потписивано заједно са мојим... и само си ти остао бол и патња.

Још један дан суморно одлази, још остаје једна молитва свевишњему: Боже, Ти који постојиш свуда око мене, обраћам се теби, теби који си увијек ту да ме саслушаш, Теби који знаш сваку моју мисао, сву моју срећу и тугу.

Теби, теби се молим... Учини да вјерује колико га волим, учини да вјерује колико ми значи и да је љубав моја искрена толико да му се у живот закунем. Ако то не можеш, Боже, онда дај да га не волим...

Миловић Марија, IV8

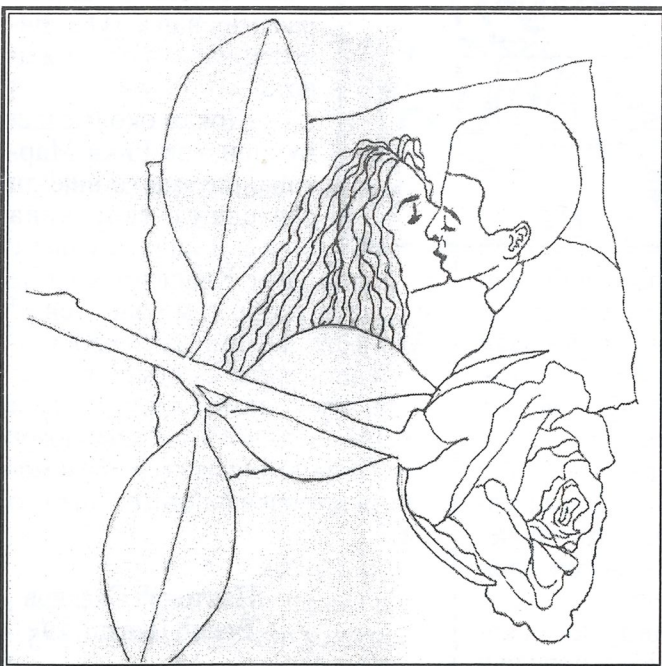
ЈА ЗАСПАХ

У граду старих споменика некад је само тихо отицала вода по травњацима.

Твој осмијех, уништи старе свеце, показа њихову бесмисленост, водовод и море се побунеше против својих господара. Валови сјеверни, златни од алги и јужни валови, пуни растопљеног корала, испунише град сновима.

Међу, циновским лишћем, и сплетом крволочног цвијећа, и топлота и влага гмижу као инсекти, птица једна слави твоје усне далеке, као цвјетови из којих се излијеже ноћ.

Лучић Стеван IV7

Оптимистички познатија је чињеница да се на просјекорима Црне Горе рађају раскошни таленти који чворним и мучојврним радом израслијају у врхунске играче. Споријисити наше Гимназије су одличан примјер за ову максиму.

Мало која средња школа се може похвалити оваквим резултатима:

	ЦРНА ГОРА	ЈУГОСЛАВИЈА
ФУДБАЛ	II, III, IV	I
РУКОМЕТ	II	
АТЛЕТИКА	II	
ОДБОЈКА	III	

Милош Николић	70
Милош Љушић	51
Игор Милићевић	50

Двадесетак дана касније одиграна је ревијална утакмица између селекција I и II, и III и IV разреда. Убједљиву побједу забљежили су старији кошаркаши, изабраници селектора - проф. Владенке Ковачевић, са 67 - 41. Пошто се побједом од 26 поена вишка тешко може похвалити и Душан Ивковић, остаје нам да му у име редакције Гимназијалца поручимо: "Чувај клупу, наша професорица воли Грчку" (за неупућене: у Атини ће од 29. 7 - 9. 8. бити Европско првенство у кошарци)

За најбољег играча проглашен је Игор Милићевић, који је уједно био и најефикаснији играч утакмице са 20 кошева, док је у противничкој екипи најефикаснији био Милош Николић са 18 кошева.

Запажено је било и учешће стотенијских екипа у општинској лиги, као и учешће одбојкашке екипе на турниру Никшић '97.

У оквиру школе, одржано је шаховско првенство, а прва 3 мјеста су освојили:

Бојан Сарадујић
Марко Међедовић
Мирко Симоновић

4. априла '98. почео је школски турнир у кошарци, на коме је учествовало преко 160 ученика, у 16 екипа. Првог дана такмичења одиграно је 8 утакмица, и то:

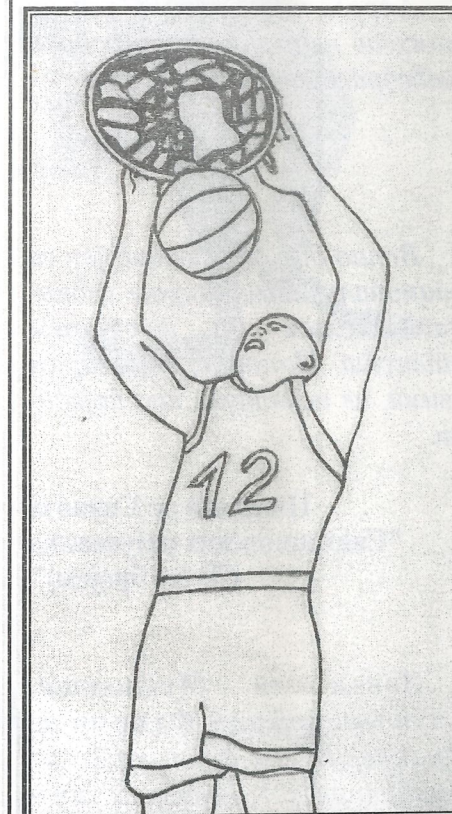
II9 - I4,9	43 - 20
III2,3 - IV7,9	57 - 20
II5,7 - III,3	44 - 30
IV4 - IV6	28 - 41
I7,8 - II2,6	25 - 21
IV8 - IV7,9	27 - 43
I4,5 - II,6	18 - 60
III7,8 - IV3,5	49 - 37

Одигране су полуфиналне утакмице, а за финале су се пласирали II,6 и II5,7 у конкуренцији I и II разреда, као и IV1,6 и IV7,9 у конкуренцији III и IV разреда. Најзад, на ред су дошле и финалне утакмице, а као побједници из дуела су изашли:

II5/7 које је побједило II6 са 71 - 48, и IV1/6 које је побједило IV7/9 са 58 - 59

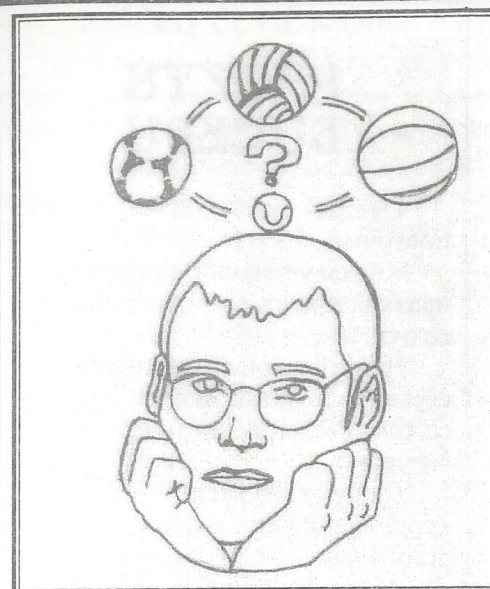
Сви најачи су били једногласни у одлуци да је финале четвртих разреда било и најубудљивија утакмица турнира. У првој "инфаркт завршници" побједу IV1/6 донио је Иван Булатовић, постигавши кош три секунде прије краја.

Најбољи стријелци такмичарског дијела турнира су:

За најперспективније играче, проглашени су:

Данило Војводић
Божидар Јањушевић
Милош Љушић

2. децембра о.г. у Бару је одржано такмичење за првакуну фудбалу у конкуренцији I и II, III и V разреда средњих школа на подручју Југославије. У финалном турниру противник наше Гимназије била је средња економска школа из Смедерева. Иван Радојичић: На основу резултата на општинском и републичком такмичењу изборили смо право учешћа на финалном турниру у Бару. Читава екипа је одиграла квалитетно. Мислим да је направљена добра селекција, а поред играча најзаслужнији за наш успјех су професори Јован Дамјановић и Звонко Томановић. Уосталом, резултат од 10:0 довољно говори о односу снага на терену.

Марко Ђоковић: Доброј уиграности екипе допринијело је и то што смо ми већ неколико година заједно тренирали и играли. Утакмица у Бару је једна од најбољих које смо одиграли до сада. У екипи није било слабог мјеста, а по први пут смо сви дјеловали као прави колектив. Од свих играча посебно истичем стрелца шест голова на тој утакмици Милошевића, и наравно, најбољег играча турнира Ивана Радојичића, који је одржао прави фудбалски час гостима из Смедерева.

Ни утакмица I и II разреда није била за потцењивање. До побједје су дошли нешто теже него ми - послје бољег извођења пенала. Голман Мијатовић је са одбрањена 2 пенала добио пехар екипи Гимназије.

Честитамо читавој фудбалској екипи Гимназије на постигнутим успјесима и надамо се да ће и убудуће представљати нашу школу најбоље што знају и умију.

Марија * Весна

ПШШ, ПШШ ПШ

Имам 18 година, волим све што воле млади, навијам за "Партизан", у хороскопу сам "близанац". Желим да се дојисујем са вршњацима широм одјељења. Пишиће, одговарам свима?

Моја адреса је:
"Трећа клупа до прозора на лијево"

Зовем се Ивица. Имам година остали осамнаестогодишњаци. Волим све што воле мафијашци. Желим да се дојисујем са вршњацима широм клупе па и одјељења. Скупићам шалове, капе и рукавице јер је зима хладна. Пишиће сви, одговарам само Марици.

Адреса није стална, али ме можете наћи у кафићу испред катедрале за професоре.

**

Волио бих да се дојисујем са рационалистима широм ходника. Желим да постанем атеиста. Пишиће, одговарам свима, не ислаљујем као поједини.

Пљевљак де Спиноза
"Свих школских (м)ученика
СБ (са бројем)"

Зовем се Мушикаша. Скупићам ивице. Фали ми из физике. Имам дубликаше из хемије и руског. Јавиће се јадни не били јер ја се не шалим - учим хемију.

Адреса:
Штреберска бб

ЖЕЉЕ, ЧЕСТИТКЕ И ПОЗДРАВИ

Срећан излазак у WC свом друћу из клупе испред па лијево желе друћови из последње клупе уз њесму од Бебека:

"Да Бог да те вода однијела"

Срећан одлазак ма(ни)иурантима жели Насиавничко вијеће уз њесму:

"Одлази циркус"

Пуно среће маиурантима уз њесму:

"Не цвикај генерацијо!"

ВРЛО ЛИЧНА КАРТА IV₈

адреса: **први спрат па десно друга**

учионица: **(код балкона)**

омиљени спорт: **бјежање**

не воле: **када их дијеле**

не могу да одоле: **могу да одоле**

мане: **- врлине**

врлине: **немају**

пјесма: **"И Бог је од нас**

дигао руке"

мото: **Никад не одгођајте**

за сјутра она што можете

сасвим избјећи

МИСЛИ

1. Евровизија је простор између Европе и Азије

2. Мекушци су мали и беспомоћни, њихова висина достиже 30 м.

3. Англоамерика је једна од најразвијенијих земаља свијета.

4. Пантљичаре могу да пробију стомак.

5. Професор историје пита Јелену у ком вијеку и којој деценији ми живимо

- У 19. вијеку, 100 деценија - одговори Јелена.

6. Професор физике пита Новака:

-Новаче, зашто нијесмо изучавали међумолекулске силе код молекула?

- Па, није нас интересовало - одговори Новак.

- Уууу, Новаче сједи - каже професор.

7. Свака држава има различит број становника. -YES!??

8. На часу физике Небојша је у сред предавања устао и рекао:

- Професоре, Пеђа ми је појео лекцију из историје.

9. Одговара Милица српски:

- Свака личност је у ствари иста. У не, професорице, свака личност је различита.

10. Како се чита СССР?

- Сесесер.

РАСУТЪ ВЪСЕРЪ

Правим будалу од себе - дакле постојим.

Кад си у невољи, закуцај на врата пријатеља и - отвориће ти се очи.

Двије ствари су бесконачне: свемир и људска глупост, али што се тиче свемира, нисам сасвим сигуран.

Дјецу треба васпитавати од тренутка рођења њихових родитеља.

Ако су ти лоше навике у крви, изврши трансфузију.

Најбоља дефиниција човјека је: **незахвални двоножац.**

Не, ипак је то: Човјек је једно од најпаметнијих бића на земљи.

Рад је за неке страшно једноставан, а за неке једноставно страшно.

Ти си паметан, теби не вриједи говорити.

Учиш читавог живота и умиреш као будала.

Сви људи се рађају искрени, а умиру као лажови.

Живот је оно што нам се догађа, што би планирали нешто друго.

Тугу не заливај сузама, све што се залива брже расте.

Да сам писмен колико сам усмен, ће би ми крај био.

МЕСЕЦ СЕ НЕ МОЖЕ УКРАСТИ

Рјокан, учитељ зена, живео је на најједноставнији начин у једној малој колиби у подножју брда. Једне вечери лопов уђе у колибу и откри да у њој нема ничега што би се могло украсти.

Рјокан се врати и затече га. "Можда си прешао дуг пут да ме посетиш", рече пљачкашу, "и не би требало да се вратиш празних руку. Молим те, узми моју одећу као поклон."

Лопов остаде запрепашћен. Узе одећу и побеже.

Рјокан седе онако неодевен да посматра месец. "Јадник", сањарио је, "волео бих да сам могао да му дам лепи месец."

ПОУКА ПОСЛЕДЊЕГ

У стара времена у Капану су се користили фењери од бамбуса и папира у којима су гореле свеће.

Једном слепом човеку на крају посете свом пријатељу, овај понуди фењер да га понесе са собом јер је била ноћ.

"Не треба ми фењер," рече му. "Била тама или светло - мени је свеједно."

"Знам да ти фењер није потребан да би пронашао пут," одговори му пријатељ, "али ако га немаш, неко би могао да налети на тебе. Зато га мораш узети."

Слепи човек крену са фењером и пре но што је одмакао, неко се са њим судари. "Пази куда идеш!", узвикну он непознатом. "Зар не видиш овај фењер?"

ПИСМО УМИРУЋЕМ

У писму једном од својих ученика који је био на самрти, Басуи је написао:

"Суштина твога ума није рођена, па никада неће ни умрети. Она није живот, који је пролазан. Она није празнина, која је просто без садржине. Она нема ни боју ни облик. Она не ужива у задовољствима и не трпи у болу.

Знам да си веома болестан. Као добар ученик зена, ти се отворено суочаваш са том болешћу. Можда тачно не знаш ко пати, али упитај себе: Шта је суштина овог ума? Мисли само на то. Неће ти требати ништа друго. Не жуди ни за чим. Твој крај који је бескрајан је као снежна пахуљица што се растапа на чистом ваздуху."

212-529

Clarica 196